

AVERTISMENTUL COMITETULUI EUROPEAN PENTRU RISC SISTEMIC
din 22 septembrie 2022
privind vulnerabilitățile din sistemul financiar al Uniunii (CERS/2022/7)

https://www.esrb.europa.eu/pub/pdf/warnings/esrb.warning220929_on_vulnerabilities_union_financial_system~6ae5572939.en.pdf

CONSILIUL GENERAL AL COMITETULUI EUROPEAN PENTRU RISC SISTEMIC,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

având în vedere Acordul privind Spațiul Economic European (SEE)¹, în special Anexa IX la acesta,

având în vedere Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind supravegherea macroprudențială la nivelul Uniunii Europene a sistemului financiar și de înființare a unui Comitet European pentru Risc Sistemic², în special articolul 3 alineatul (2), litera (c) și articolele 16 și 18,

având în vedere Decizia CERS/2011/1 a Comitetului european pentru risc sistemic din 20 ianuarie 2011 de adoptare a Regulamentului de procedură al Comitetului european pentru risc sistemic³, în special articolul 18,

întrucât:

(1) Sistemul financiar al Uniunii s-a dovedit rezilient până acum la creșterea tensiunilor geopolitice și a incertitudinilor economice. Cu toate acestea, probabilitatea de materializare a scenariilor de riscuri extreme a crescut de la începutul anului 2022 și a fost exacerbată de evoluțiile geopolitice recente. Riscurile la adresa stabilității financiare se pot materializa simultan, interacționând astfel între ele și amplificându-și reciproc impactul. Creșterea tensiunilor geopolitice a dus la o creștere a prețurilor energiei, provocând dificultăți financiare firmelor și gospodăriilor care încă își revin după consecințele economice negative provocate de pandemia COVID-19. În plus, inflația peste așteptări înăsprește condițiile financiare.

---

¹ JO L 1, 3.1.1994, p. 3.

² JO L 331, 15.12.2010, p. 1.

³ JO C 58, 24.2.2011, p. 4.

(2) Aceste evoluții afectează perspectivele macroeconomice ale Uniunii. Previzunile de creștere a produsului intern brut (PIB) au fost revizuite în sens descendent pentru 2023, iar probabilitatea unei recesiuni în iarna 2022/2023 a crescut. Riscurile în sensul scăderii diferă de la un stat membru la altul, în special din cauza gradului diferit de dependență al acestora de importurile de energie din Rusia și a intensității energetice divergente a lanțurilor de producție. În ansamblu, probabilitatea unei concretizări a scenariilor de riscuri extreme depinde de o escaladare suplimentară a tensiunilor geopolitice; amploarea și durata recesiunii economice; și persistența unei inflații ridicate.

(3) Comitetul european pentru risc sistemic (CERS) și-a comunicat în prima parte a anului îngrijorările cu privire la creșterea incertitudinii și la probabilitatea crescută ca scenariile de riscuri extreme să se materializeze⁴. Creșterea în continuare a riscurilor de stabilitate financiară justifică acum emiterea unui avertisment general, în conformitate cu mandatul CERS. Au fost identificate trei riscuri sistemice severe pentru stabilitatea financiară.

(4) În primul rând, deteriorarea perspectivelor macroeconomice, combinată cu înăsprirea condițiilor de finanțare, implică o nouă creștere a presiunilor asupra bilanțului pentru societățile nefinanciare și pentru gospodăriile, în special în sectoarele și statele membre cele mai afectate de majorarea rapidă a prețurilor la energie. Aceste evoluții afectează capacitatea societăților nefinanciare și gospodăriilor de rambursare a datoriilor.

(5) În al doilea rând, riscurile la adresa stabilității financiare care decurg dintr-o scădere bruscă a prețurilor activelor rămân severe. Acest lucru are potențialul de a declanșa pierderi mari în ceea ce privește evaluarea la prețul pieței, care, la rândul lor, pot amplifica volatilitatea pieței și pot cauza tensiuni de lichiditate. În plus, creșterea nivelului și a volatilității prețurilor la energie și materii prime a generat apeluri în marjă mari pentru participanții pe aceste piețe. Acest lucru a creat tensiuni de lichiditate pentru unii participanți.

(6) În al treilea rând, deteriorarea perspectivelor macroeconomice afectează calitatea activelor și perspectivele de rentabilitate ale instituțiilor de credit. Deși sectorul bancar european în ansamblu este bine capitalizat, o deteriorare pronunțată a perspectivelor macroeconomice ar implica o nouă creștere a riscului de credit într-un moment în care unele instituții de credit sunt încă în curs de soluționare a problemelor legate de calitatea activelor în urma pandemiei COVID-19. Reziliența instituțiilor de credit este, de asemenea, afectată de factori structurali, inclusiv supracapacitatea, concurența din partea noilor furnizori de servicii financiare, precum și expunerea la riscurile cibernetice și climatice.

(7) Pe lângă aceste trei riscuri sistemice severe la adresa stabilității financiare, CERS a identificat și următoarele riscuri sistemice ridicate.

---

⁴ Comunicat de presă din 31 martie 2022, în urma celei de-a 45-a reuniuni ordinare a Consiliului general al CERS din 24 martie 2022 și comunicat de presă din 30 iunie 2022, în urma celei de-a 46-a reuniuni ordinare a Consiliului General al CERS din 23 iunie 2022, disponibil pe website-ul CERS, www.esrb.europa.eu

(8) Vulnerabilitățile din sectorul imobiliar rezidențial au crescut în continuare în multe state membre în prima jumătate a anului 2022, pe fondul creșterii susținute a prețurilor locuințelor și a creditării ipotecare, ceea ce implică o nouă majorare a riscurilor ciclice. Cu toate acestea, creșterea ratelor ipotecare și deteriorarea capacității de rambursare a datoriilor ca urmare a diminuării veniturilor reale ale gospodăriilor sunt de așteptat să exercite presiuni în sensul scăderii asupra prețurilor locuințelor și să conducă la materializarea riscurilor ciclice.

(9) Deteriorarea perspectivelor macroeconomice amplifică, de asemenea, dificultățile cu care se confruntă sectorul imobiliar comercial, reflectând creșterea costurilor de finanțare și a prețurilor de construcție, blocajele în aprovizionarea cu materiale de construcții, precum și tendințele structurale cum ar fi cererea mai scăzută de spații de birouri. Având în vedere că marjele de profit din sectorul imobiliar comercial al Uniunii sunt deja scăzute, aceste evoluții ar putea face ca unele proiecte de investiții din acest sector, în curs sau planificate, să nu fie profitabile, crescând riscurile de nerambursare și sporind preocupările cu privire la creditele neperformante aferente sectorului imobiliar comercial, care sunt deja ridicate și în creștere.

(10) Războiul din Ucraina a crescut probabilitatea unor incidente cibernetice la scară largă, care pot perturba infrastructurile economice și financiare critice și pot afecta furnizarea de servicii economice și financiare cheie.

(11) Încetinirea creșterii economice și înăsprirea condițiilor financiare afectează dinamica datoriilor suverane pe termen mediu. Îndatorarea publică ridicată rămâne una dintre principalele vulnerabilități macroeconomice în mai multe state membre.

(12) Creșterea riscurilor sistemice la adresa stabilității financiare necesită un răspuns decisiv din partea politicilor. Menținerea sau sporirea rezilienței sectorului financiar al Uniunii rămâne esențială pentru a asigura capacitatea acestuia de a sprijini economia reală, în cazul și în momentul materializării riscurilor la adresa stabilității financiare.

(13) Autoritățile de supraveghere ale Uniunii și cele naționale din sectorul financiar bancar și cel nebancar contribuie la reziliența sectorului financiar al Uniunii prin monitorizarea și contracararea vulnerabilităților sistemului financiar și ale instituțiilor aflate în sfera lor de competență, în strânsă colaborare între ele. Autoritățile relevante ar trebui să utilizeze întreaga gamă de instrumente micro și macroprudențiale disponibile pentru a limita aceste riscuri și a atenua impactul acestora, în cazul în care acestea se concretizează. În cazul în care instrumentele macroprudențiale nu sunt disponibile, este posibil ca autoritățile să fie nevoite să își utilizeze prerogativele de supraveghere pentru a atenua riscurile la adresa stabilității financiare și pentru a preîntâmpina disfuncționalitățile piețelor. O coordonare strânsă între autoritățile relevante ar spori eficiența și eficacitatea răspunsurilor din partea politicilor, în special pentru a contracara riscurile trans-sectoriale și transfrontaliere, evitând în același timp prociclicitatea, fragmentarea pieței și externalitățile negative pentru alte state membre.

(14) Instituțiile de credit pot acționa ca o primă linie de apărare, asigurându-se că practicile lor de provizionare și planificarea capitalului țin cont în mod corespunzător de pierderile așteptate și neașteptate care pot fi cauzate de deteriorarea mediului de risc. Aceasta include ajustarea proactivă și periodică a propriilor proiecții de capital în cadrul scenariilor de bază și al celor adverse. Acestea

din urmă ar trebui să reflecte scenariile macroeconomice suficient de conservatoare și actualizate, presupunând perioade prelungite de stres sever, dar plauzibil. Instituțiile de credit ar trebui, de asemenea, să asigure o bună vizibilitate a riscurilor de lichiditate pe termen scurt și planuri de urgență concrete pentru a le contracara. Acest lucru este, de asemenea, esențial pentru a face față unei eventuale materializări a riscurilor la adresa stabilității financiare și pentru a păstra încrederea piețelor în instituțiile de credit.

(15) Complementar practicilor prudente de gestionare a riscurilor ale instituțiilor de credit, amortizoarele de capital micro și macroprudențiale care sunt în concordanță cu nivelul prevalent de risc contribuie la asigurarea rezilienței instituțiilor de credit. Unele autorități naționale au înăspriț deja politicile macroprudențiale, în timp ce altele analizează în prezent oportunitatea implementării politicilor macroprudențiale pentru a contracara vulnerabilitățile. Menținerea sau consolidarea în continuare a amortizoarelor de natură macroprudențială ar sprijini reziliența instituțiilor de credit și ar permite autorităților să elibereze aceste amortizoare, dacă și atunci când riscurile se materializează și au un impact negativ asupra bilanțurilor instituțiilor de credit. Aceasta, la rândul său, ar întări capacitatea instituțiilor de credit de a absorbi pierderile în condițiile furnizării în continuare de servicii critice pentru economia reală. Deciziile de politică macroprudențială ar trebui adoptate ținând cont de specificul perspectivelor macrofinanciare și al situației sectorului bancar din fiecare stat membru, pentru a limita riscul de prociclicitate.

(16) Riscurile la adresa stabilității financiare care depășesc sfera sectorului bancar ar trebui, de asemenea, contracarate. Aceasta necesită contracararea vulnerabilităților și creșterea rezilienței instituțiilor financiare nebancale și a finanțării de pe piață. Contracararea tensiunilor privind lichiditatea și finanțarea în cazul societăților nefinanciare care participă la piețele instrumentelor financiare derivate pe produse energetice este crucială. Cu toate acestea, cerințele prudențiale pentru compensarea centrală nu ar trebui relaxate. În plus, ar trebui să se acorde o atenție deosebită decalajelor structurale de lichiditate în anumite tipuri de fonduri de investiții. Administratorii fondurilor ar trebui, de asemenea, încurajați să utilizeze instrumentele de gestionare a lichidității atunci când este necesar. În plus, în ceea ce privește asigurările, bilanțurile tensionate ale gospodăriilor cresc riscul de reziliere a contractelor de asigurare pe motiv de neachitare a primelor, ceea ce este de natură să extindă decalajul de protecție, dar și să facă relevantă monitorizarea lichidității.

(17) Asigurându-se că practicile lor de gestionare a riscurilor reflectă în mod adecvat deteriorarea mediului de risc și respectând îndrumările și așteptările autorităților de supraveghere, instituțiile financiare nebancale își pot consolida și mai mult reziliența și pot ajuta la prevenirea materializării scenariilor de riscuri extreme. De exemplu, pentru fondurile de investiții, aceasta înseamnă monitorizarea atentă și contracararea posibilelor decalaje excesive de lichiditate sau a îndatorării excesive; pentru contrapărțile centrale (CPC), membrii compensatori și clienții acestora, înseamnă monitorizarea expunerilor la instrumente financiare derivate, precum și contracararea riscului de concentrare și a prociclicității în practicile de marjă de-a lungul lanțului CPC, membrii compensatori și clienții acestora; pentru asigurători, aceasta înseamnă acordarea unei atenții sporite riscurilor de piață și de lichiditate, care s-ar putea concretiza într-un scenariu de volatilitate crescută a pieței și incertitudini ridicate.

(18) CERS a remarcat în mod repetat⁵ că lipsa instrumentelor afectează capacitatea autorităților de a contracara riscurile de stabilitate financiară dincolo de sectorul bancar. A solicitat ca autoritățile să beneficieze de astfel de instrumente, de exemplu în contextul revizuirii normelor prudențiale care reglementează fondurile de investiții și asigurătorii. Mediul actual de riscuri sporite face ca acest lucru să devină și mai urgent.

ADOPTĂ PREZENTUL AVERTISMENT:

SECȚIUNEA 1

AVERTISMENT

Sistemul financiar al Uniunii s-a dovedit rezilient până în acest moment, în pofida creșterii incertitudinilor geopolitice și economice. Totuși, CERS a identificat o serie de riscuri severe pentru stabilitatea financiară. Aceste riscuri se pot materializa simultan, interacționând între ele și amplificându-și reciproc impactul. Probabilitatea ca scenariile de riscuri extreme să se materializeze a crescut de la începutul anului 2022 și a fost exacerbată de evoluțiile geopolitice recente. Aceste evoluții geopolitice au un impact asupra prețurilor energiei și aprovizionării cu energie, implicând o nouă creștere a presiunilor asupra bilanțului pentru întreprinderi și gospodării. În plus, inflația peste așteptări înăsprește condițiile financiare, ceea ce ar putea amplifica stresul în sectorul financiar.

O deteriorare pronunțată a activității economice ar putea conduce la o nouă creștere a riscului de credit într-un moment în care unele instituții de credit sunt încă în curs de soluționare a problemelor legate de calitatea activelor în contextul pandemiei COVID-19, care până acum au fost limitate datorită măsurilor extinse de sprijin public. Riscurile la adresa stabilității financiare care decurg dintr-o scădere bruscă a prețurilor activelor rămân, de asemenea, severe. Creșterea ratelor ipotecare și deteriorarea capacității de rambursare a datoriilor din cauza scăderii veniturilor reale ale gospodăriilor ar putea exercita o presiune în sensul scăderii asupra prețurilor locuințelor. La rândul său, aceasta ar putea declanșa materializarea riscurilor ciclice acumulate pe piețele imobiliare. În plus, a crescut probabilitatea unor incidente cibernetice la scară largă, care să afecteze sistemul financiar.

Având în vedere creșterea riscurilor sistemice la adresa stabilității financiare, CERS consideră că este necesar ca instituțiile din sectorul privat, participanții la piață și autoritățile relevante să

---

⁵ [Recomandarea CERS/2017/6 a Comitetului european pentru risc sistemic din 7 decembrie 2017 privind riscul de lichiditate și riscul efectului de levier în cadrul fondurilor de investiții](#) (JO C 151, 30.4.2018, p. 1). [Macroprudential policy beyond banking: an ESRB strategy paper](#), 19 iulie 2016; [ESRB response to the EIOPA Consultation Paper on the 2020 review of Solvency II](#), 17 ianuarie 2020, și [Response Letter to a Consultation of the European Commission on the review of Solvency II](#), 16 octombrie 2020, disponibilă pe website-ul CERS, www.esrb.europa.eu

continue să se pregătească pentru materializarea scenariilor de riscuri extreme. Menținerea sau creșterea rezilienței sectorului financiar al Uniunii rămâne esențială, astfel încât sistemul financiar să poată susține în continuare economia reală dacă și atunci când riscurile la adresa stabilității financiare se materializează. Coordonarea strânsă între autoritățile relevante și practicile prudente de gestionare a riscurilor la nivelul tuturor sectoarelor financiare și participanților la piață rămân esențiale pentru contracararea eficientă a vulnerabilităților, evitând în același timp fragmentarea pieței și externalitățile negative pentru alte state membre.

Instituțiile de credit pot acționa ca o primă linie de apărare, asigurându-se că practicile lor de provizionare și planificare a capitalului țin cont în mod corespunzător de pierderile așteptate și neașteptate care pot fi cauzate de deteriorarea mediului de risc. Aceasta include ajustarea proactivă și periodică a propriilor proiecții de capital în cadrul scenariilor de bază și al celor adverse. Acestea din urmă ar trebui să reflecte scenarii macroeconomice suficient de conservatoare și actualizate, presupunând perioade prelungite de stres sever, dar plauzibil. În plus, prin anticiparea și pregătirea pentru riscurile de lichiditate pe termen scurt, instituțiile de credit își asigură reziliența imediată, în cazul în care oricare dintre riscurile menționate mai sus se materializează.

Complementar practicilor prudente de gestionare a riscurilor ale instituțiilor de credit, amortizoarele de capital micro și macroprudențiale care sunt în concordanță cu nivelul prevalent de risc contribuie la asigurarea rezilienței sectorului bancar. Menținerea sau consolidarea în continuare a amortizoarelor de natură macroprudențială ar sprijini reziliența instituțiilor de credit și ar permite autorităților să elibereze aceste amortizoare, dacă și atunci când riscurile se materializează și au un impact negativ asupra bilanțurilor instituțiilor de credit. În același timp, deciziile de politică macroprudențială ar trebui adoptate luând în considerare specificul perspectivelor macrofinanciare și al situației sectorului bancar din fiecare stat membru, pentru a limita riscul de prociclicitate.

Ar trebui abordate și riscurile la adresa stabilității financiare care depășesc sfera sectorului bancar. Aceasta necesită contracararea vulnerabilităților și creșterea rezilienței instituțiilor financiare nebancale și a finanțării de pe piață. În cazul în care instrumentele macroprudențiale nu sunt disponibile, autoritățile ar putea fi nevoite să își utilizeze prerogativele de supraveghere pentru a atenua consecințele materializării riscurilor la adresa stabilității financiare și pentru a preîntâmpina disfuncționalitățile piețelor. Autoritățile relevante ar trebui, de asemenea, să continue să monitorizeze îndeaproape riscurile și să intensifice dialogul de supraveghere cu instituțiile financiare nebancale supravegheate, acolo unde este necesar. Asigurându-se că practicile lor de gestionare a riscurilor reflectă în mod adecvat riscurile crescute și respectând îndrumările și așteptările autorităților de supraveghere, instituțiile financiare nebancale își pot consolida și mai mult reziliența.

Dincolo de sfera sectorului financiar, trebuie abordate și tensiunile de lichiditate pentru societățile nefinanciare care participă pe piețele instrumentelor financiare derivate pe produse energetice. Totuși, aceasta nu ar trebui să presupună relaxarea cerințelor prudențiale pentru sistemele centrale de compensare.

SECTIUNEA 2

DEFINIȚII

În sensul prezentului Avertisment, se aplică următoarele definiții:

- a) „autorități relevante”:
  - a. BCE pentru atribuțiile care i-au fost conferite în conformitate cu articolul 4 alineatul (1), articolul 4 alineatul (2) și articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului⁶;
  - b. autoritățile europene de supraveghere;
  - c. autoritățile naționale de supraveghere;
  - d. autoritățile desemnate în temeiul titlului VII capitolul 4 din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁷ sau al articolului 458 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului⁸;
- b) „autorități europene de supraveghere” înseamnă Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) înființată prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului⁹, împreună cu Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale) instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului¹⁰, precum și Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe) instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului¹¹;
- c) „autoritate națională de supraveghere” înseamnă o autoritate competentă sau de supraveghere dintr-un stat membru, astfel cum se specifică la articolul 4 alineatul (1), punctul (40) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și la articolul 3 alineatul (1), punctul (36) din Directiva 2013/36/UE; la articolul 13 punctul (10) din Directiva 2009/138/CE a

---

⁶ Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO L 287, 29.10.2013, p. 63).

⁷ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

⁸ Regulamentul nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

⁹ Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

¹⁰ Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/79/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 48).

¹¹ Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/77/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 84).

Parlamentului European și a Consiliului¹², la articolul 67 alineatul (1) din Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului¹³ și la articolul 22 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului¹⁴.

Adoptat la Frankfurt pe Main, 22 septembrie 2022.

Șeful secretariatului CERS, în numele Consiliului general al CERS
Francesco MAZZAFERRO

---

¹² Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1).

¹³ Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349).

¹⁴ Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții (JO L 201, 27.7.2012, p. 1).